

Arrest

nr. 224 747 van 8 augustus 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. RAHOU
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 maart 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van F. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 maart 2019 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Op 11 maart 2019 keert verzoekster terug naar Marokko.

Op 4 maart 2019 wordt verzoekster een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : Y(...)

voornaam : N(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 04.03.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 04.03.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 08.05.2018 door het Vreemdelingenloket van Antwerpen uitgenodigd voor de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij bood zich echter niet aan en ondernam geen enkele poging om een nieuwe afspraak te maken. Zij toonde hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd op 08.05.2018 door het Vreemdelingenloket van Antwerpen uitgenodigd voor de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij bood zich echter niet aan en ondernam geen enkele poging om een nieuwe afspraak te maken. Zij toonde hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene verklaart dat zij in 1989 huwde met Dhr H(...) C(...). De heer C(...) was echter op 09.01.1985 al gehuwd te Hull, Verenigd Koninkrijk, met mevrouw S(...) L(...) C(...). Hij scheidde pas officieel van mevrouw S(...) C(...) op 08.05.2008.

Meneer C(...) ging in het begin van zijn huwelijk met betrokkene nog regelmatig bij haar op bezoek in Marokko maar zou betrokkene's vraag tot gezinshereniging in België steeds afgewimpeld hebben. Er werden in dit huwelijk twee kinderen geboren: N(...) C(...), °08.02.1992 en A(...) C(...), °02.12.1997. Mettertijd stopten de bezoeken van Dhr C(...) i aan betrokkene. Betrokkene en Dhr C(...) verklaren beiden de laatste 15-16 jaar geen contact meer met elkaar te hebben gehad. Dochter N(...) kwam in 2011 via gezinshereniging met haar vader naar België en zoon A(...) volgde dezelfde procedure in het

voorjaar van 2017. Betrokkene kwam in juli 2017 naar België visum type C afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko om haar kinderen te komen bezoeken. In periode ontdekte betrokkene dat Dhr C(...) ook gehuwd is geweest met iemand anders en keerde vervolgens in september 2017 terug naar Marokko. Ze vroeg er onmiddellijk de echtscheiding aan die op 18.10.2017 werd uitgesproken.

Op 28.10.2017 kwam betrokkene echter opnieuw de Schengenzone binnen via Spanje en diende op 12.12.2017 te Antwerpen een huwelijksdossier in met een Belgische onderdaan, haar ex-man C(...) H(...). Op 20.02.2018 weigerde de stad Antwerpen dit huwelijk te voltrekken, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 01.02.2019 ongegrond verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen.

De weigering van van huwelijk en het vonnis van de Rechtbank vormen een sterke contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr C(...) H(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Dhr C(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Het feit dat betrokkene volwassen kinderen in België wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat zij afhankelijk is van haar kinderen en mantelzorg nodig heeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn broer kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar en kunnen betrokkene kinderen haar bezoeken in Marokko. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 04.03.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij in België is en niet wil terugkeren naar Marokko omdat zij bij haar man wil blijven. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 04.03.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in de synthesememorie twee middelen aan. De Raad behandelt beide middelen samen omwille van hun verknochtheid.

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 1 § 2, 3°, art. 74/11 § 1, 1°, artikel 74/14 §3, 1° en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het proportionaliteit»- en zorgvuldigheidsbeginsel. De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° vreemdelingenwet. Dit artikel luidt: (...).

Eerste onderdeel, Samengevatte motivering,

1. Ten eerste betreft de vermelde wettelijke basis enkel de (modaliteit van de) duurtijd van het inreisverbod, maar kan geen grondslag vormen voor het verlenen op zich van een inreisverbod. Vermelde motivering schendt de motiveringsverplichting en inzonderheid artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet.

2. Ten tweede neemt de beslissing ook als motief: 'Er bestaat een risico op onderduiken: 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.' De vraag is wat dit motief hier komt doen. Het kan geen motief vormen om het inreisverbod of de duur ervan te ondersteunen. Er wordt niet eens vermeld waar die '3°' betrekking op heeft. Wellicht bedoelt de beslissing artikel 74/14 §3,2° van de vreemdelingenwet, maar dit is niet vermeld en verzoekster heeft er het raden naar. Bovendien is dit artikel inzake het inreisverbod niet eens van toepassing; het gaat om een artikel dat betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering, maar niet op een inreisverbod. Een eventueel risico op onderduiken kan op basis van de wetgeving geen motief vormen om een inreisverbod op te leggen noch om een termijn ervan te bepalen. Dit is de logica zelf; er is geen relatie tussen een verbod om naar het land te komen en een risico op onderduiken in dat land. Het eerste veronderstelt dat betrokkene uit het land is; het tweede dat zij in het land vertoeft. Er wordt aldus niet verwezen naar enig artikel van de vreemdelingenwet dat zou staven dat omwille van vermelde redenen een inreisverbod kan worden opgelegd. Artikel 74/11, §1,1° vreemdelingenwet dat vermeld is in de beslissing heeft dergelijke inhoud niet. In dat artikel is geen sprake van risico op onderduiken of gedrag dat zou geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. De ganse motivering die op een niet vermeld artikel steunt heeft geen rechtsgrond en bijgevolg kan ze niet in aanmerking worden genomen. Dit motief schendt de formele motiveringsverplichting. Ondergeschikt, wordt nog opgemerkt dat het artikel op zich wordt geschonden, daar in casu geen rekening is gehouden met objectieve criteria of met alle omstandigheden eigen aan het geval van verzoekster. Er wordt in de beslissing een automatische toepassing gemaakt van vermeld artikel, zonder rekening te houden met de omstandigheden waarom verzoekster aanwezig was op het Belgisch grondgebied. Bovendien is het feit dat verzoekster niet meegewerkt zou hebben met de overheden, geen afdoende motief om te besluiten tot een actueel en reëel risico op onderduiken.

Verwerende partij voert in haar nota aan dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering zonder dat een termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij stelt hierover dat wat betreft de bestreden beslissing de motieven waarop het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering herhaald worden, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat. Verwerende partij stelt hierover dat deze vaststelling volstaat conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet en dit de overige grieven tegen de bestreden beslissing overtollig maakt. Hier dient benadrukt te worden dat deze motivering niet ter zake dienend is en enkel nuttig is wat betreft de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. De stelling dat dit bevel vrijwillig uitgevoerd werd door verzoekster en hieruit afgeleid kan worden dat verzoekster berust in de inhoud ervan en dus ook in het bestaan van een risico op onderduiken, kan niet weerhouden worden. Het vrijwillig vertrek van verzoekster houdt geen uitdrukkelijke berusting in m.b.t. de aangehaalde motieven in het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Ten derde, voor zover vermelde motivering al in aanmerking zou kunnen komen om het inreisverbod te motiveren, quod non, wordt met betrekking tot het motief dat verzoekster niet meegewerkt zou hebben met de overheden het volgende gesteld. 'Betrokkene werd op 8.5.2018 door het Vreemdelingenloket van Antwerpen uitgenodigd voor de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij bood zich echter niet aan en ondernam geen enkele poging om een nieuwe afspraak te maken. Zij toonde hiermee aan verder niet te willen meewerken met de autoriteiten. Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.' Verwerende partij haalt in haar nota aan dat het motief van het risico op onderduiken weldegelijk relevant is daar verzoekster op 8.5.2018 werd uitgenodigd door het Vreemdelingenloket Stad Antwerpen voor een betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch hieraan geen gevolg heeft gegeven. Verwerende partij verwijst hiervoor naar stuk 10, in casu een schrijven uitgaande van verwerende partij gericht aan de Burgemeester van Antwerpen. Uit dit stuk blijkt enkel dat verwerende partij de burgemeester van Antwerpen verzocht heeft een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan verzoekster. Hieruit blijkt aldus niet dat de Burgemeester van Antwerpen dit verzoek ingewilligd heeft. Het administratief dossier van verzoekster werd opgevraagd op 8.3.2019 en pas ontvangen op 2.4.2019 (stuk 1). Na bestudering van het administratief dossier van verzoekster blijkt dat er geen enkel stuk aanwezig is waaruit de effectieve kennisgeving/betekening van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten aanwezig is. In het administratief dossier van verzoekster is aldus enkel een verzoek tot betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten en een herinnering hieromtrent gericht aan de Burgemeester van Antwerpen aanwezig. Nergens toont verwerende partij aan dat het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten effectief aan verzoekster is betekend. De stelling dat verzoekster niet meegewerkt heeft met de autoriteiten wordt hierbij weerlegd en kan aldus niet weerhouden worden. Tot slot dient hieromtrent benadrukt te worden dat de kwalificatie betreffende het risico op onderduiken in de Vreemdelingenwet opgenomen is in het kader van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar niet in het kader van het opleggen van een inreisverbod. Ook om deze reden faalt het vermelde motief.

Tweede onderdeel, wat betreft de termijn van drie jaar, Samengevatte motivering,

1. De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt niet afdoende en onjuist. Het hanteren van deze onjuiste grondslag en onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het weerhouden van een termijn van drie jaar. Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

2. De bepaling van de termijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden wat een specifieke motivering impliceert. Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

3. Artikel 74/11 §1,1° vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd wordt indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Wat betreft de termijn van drie jaar:

3.1. In eerste instantie verwijst de beslissing naar het gegeven dat verzoekster niet meegewerkt zou hebben met de overheden daar zij zich niet aangeboden heeft op het Vreemdelingenloket Antwerpen. Verzoekster zou hiermee aantonen niet te willen meewerken met de autoriteiten. Verwerende partij herhaalt deze motivering in haar nota met opmerkingen en stelt dat deze motieven 'overtollige motieven' zijn daar de vaststelling in de bestreden beslissing dat geen termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet volstaat opdat een inreisverbod van maximum driejaar wordt opgelegd. Verzoekster verwijst naar wat hoger uiteengezet is betreffende het niet ontvangen van het eerdere bevel onder Eerste middel, Eerste onderdeel, 3. Verzoekster herhaalt stellig geen uitnodiging van het Vreemdelingenloket van Antwerpen ontvangen te hebben op 8.5.2018. Verwerende partij verwijst hiervoor naar stuk 10, in casu een schrijven uitgaande van verwerende partij gericht aan de Burgemeester van Antwerpen. Uit dit stuk blijkt enkel dat verwerende partij de Burgemeester van Antwerpen verzocht heeft een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan verzoekster. Hieruit blijkt aldus niet dat de Burgemeester van Antwerpen dit verzoek ingewilligd heeft. Na bestudering van het administratief dossier van verzoekster blijkt dat er geen enkel stuk aanwezig is waaruit de effectieve kennisgeving/betekening van het eerdere bevel aanwezig is. In het administratief dossier van verzoekster is enkel een verzoek tot betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten en een herinnering hieromtrent aanwezig. Nergens toont verwerende partij aan dat het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten effectief aan verzoekster is betekend.

In tweede instantie wordt verwezen naar het administratief dossier van verzoekster en naar het verhoor door een ambtenaar van de Dienst vreemdelingenzaken op 4.3.2019 waaruit zou volgen dat er geen sprake is van een medische problematiek en zodat in de verwijderingsbeslissing rekening is gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 en artikel 8 EVRM. Het gaat om loutere automatische standaardmotiveringen die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Bovendien is de vermelde motivering niet terzake waar het om een inreisverbod gaat; het gaat om een motivering die betrekking heeft op het bevel of op de verwijderingsbeslissing, zoals de beslissing trouwens zelf zegt ('zodat in de verwijderingsbeslissing rekening is gehouden met...'), maar die dus niet slaat op het inreisverbod als dusdanig.

3.2. Artikel 74/11 §1, alinea 2 stelt dat drie jaar een maximumtermijn is. Deze maximumtermijn wordt meteen opgelegd, hoewel verzoekster geen enkele voorgaande heeft. Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/44 §1 alinea 1 om met de specifieke omstandigheden rekening te houden. Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'. Ook op dit punt is de bestreden beslissing een louter automatische, stereotiepe en standaard beslissing. De maximumtermijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert. Deze is er niet. Hier wenst verzoekster te benadrukken absoluut niet akkoord te kunnen gaan met de bewoordingen als dat zij 'hardnekkig illegaal zou wensen te verblijven op het grondgebied'. Verzoekster stelt hierover dat het vonnis van de familierechtbank weigering huwelijk dateert van 1.2.2019 en zij hiervan pas kennis genomen heeft op 14.2.2019. Hieruit volgt dan ook dat verzoekster pas op 14.2.2019 in kennis werd gesteld van het feit haar verblijf niet te kunnen regulariseren o.b.v. gezinshereniging. Vermeld motief wordt hierbij dan ook duidelijk weerlegd. De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging; dergelijke faire balance-toets is er niet. Er is geen enkele redelijke of eerlijke overweging van de situatie van verzoekster. Zo wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster geen enkele voorgaande heeft in België noch strafrechtelijk, noch bestuursrechtelijk. De bestreden beslissing stelt verder dat het inreisverbod van drie jaar gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven meer dan proportioneel is. Uit het onderzoek blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Ook in de nota herhaalt verwerende partij dat er geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aanwezig is in hoofde van verzoekster en dat zij beschikt over moderne communicatiemiddelen. Dit is manifest onjuist. Er zijn immers wel specifieke omstandigheden aanwezig die een inreisverbod van minder dan drie jaar rechtvaardigen. Zo wordt er geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Verzoekster heeft immers een duurzame relatie met de heer H(...) C(...). Verder beschikken de kinderen van verzoekster over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied, heeft verzoekster een broer die tevens over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied beschikt en heeft verzoekster haar volledige schoonfamilie in België. Verzoekster vindt de quasi-automatische formulering, die de bestreden beslissing hanteert, allesbehalve correct. Immers, verzoekster heeft hier steeds getracht haar verblijf te regulariseren. De weigering van het huwelijk dateert slechts van 1.2.2019 waarvan verzoekster pas op 14.2.2019 in kennis werd gesteld, ze is geen gevaar voor de openbare orde, en ze tracht zich zo goed als mogelijk te integreren. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld. Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom een bepaalde termijn wordt opgelegd. Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 74/11 § 1, eerste lid, art. 62, art. 74/11, §1, vierde lid en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van

artikel 8 EVRM. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU. Samengevatte motivering,

1. In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht. Er is geen echt hoorrecht gerespecteerd. Er wordt in de beslissing verwezen naar een formele vragenlijst dd. 4.3.2019. Verzoekster verwijst naar het arrest RvV nr. 205 695 van 21 juni 2018 en inzonderheid de overwegingen 3.6., 3.7. en 3.8.. Verzoekster ziet deze overwegingen hier voor herhaald en ze sluit er zich bij aan. 'a. De Raad wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontzeggen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738).'

Verwerende partij haalt in haar nota aan het hoorrecht weldegelijk gerespecteerd te hebben. In casu is de vragenlijst niet opgesteld om specifiek gehoord te worden in het kader van een inreisverbod en is het hoorrecht aldus niet gerespecteerd. Verder zijn de enkele gestelde vragen louter formeel. Het gaat om een vragenlijst, maar dit is geen hoorplicht, die vereist dat verzoekster door een ambtenaar grondig gehoord wordt en op een genuanceerde manier zich kan laten horen over de aspecten van haar gezins- en privéleven en de gevolgen van een inreisverbod op dit gezinsleven. Het hoorrecht diende te gaan over het inreisverbod op zich en de gevolgen hiervan voor het gezins- en privéleven van verzoekster. Dit is niet het geval door het louter laten invullen van een vragenlijst. Er is aldus geen echt hoorrecht gerespecteerd. Er is enkel het verhoor door de politiezone Antwerpen dd. 4.3.2019. De enkele gestelde vragen zijn louter formeel. Maar dit is geen hoorplicht, die vereist dat verzoekster door een ambtenaar grondig gehoord wordt en op een genuanceerde manier zich kan laten horen over de aspecten van haar gezins- en privéleven.

3. De bestreden beslissing stelt tevens het volgende: 'De weigering van huwelijk en het vonnis van de rechtbank vormen een sterke contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat geconcludeerd kan worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene en zijn broer kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar en kunnen betrokkenes kinderen haar bezoeken in Marokko. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.' Ook in nota herhaalt de verwerende partij dat er geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aangetoond wordt door verzoekster. Verzoekster herhaalt dat zij intense familiale banden heeft met haar twee kinderen die over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied beschikken. Ook heeft verzoekster nog steeds een duurzame relatie met de heer H(...) C(...) en onderhoudt ze aldus ook nauwe familiale banden met haar schoonfamilie, die tevens haar eigen familie is daar de heer H(...) C(...) haar neef is. Uit de weigering van het huwelijk door de rechtbank volgt niet dat de relatie tussen verzoekster en haar partner onbestaande zou zijn. Integendeel is verzoekster ondertussen een jaar en half herenigd met haar partner. Verzoekster is nooit hertrouwd in Marokko en heeft geen andere kinderen. Haar vader is reeds overleden, enkel haar moeder leeft nog. Verzoekster heeft 1 broer en 2 zussen. De broer beschikt tevens over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied. In tegendeel tot wat verwerende partij stelt, heeft verzoekster wel degelijk een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM op het Belgisch grondgebied. De bestreden beslissing houdt wel degelijk een inbreuk in in het gezinsleven van verzoekster. De bestreden beslissing houdt voor verzoekster een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel in. De bestreden beslissing houdt aldus onvoldoende rekening met het werkelijk gezinsleven van verzoekster. Er dient steeds een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden specifiek met betrekking tot de termijn van het inreisverbod en de gevolgen hiervan op het familiaal leven van verzoekster. Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijke termijn van drie jaar die duidelijk disproportioneel is, wordt opgelegd. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De bestreden beslissing maakt geen proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoekster en de belangen van de Belgische staat. Een faire balance toets houdt in dat er een correcte en evenwichtige afweging geschiedt van beider belangen. Dergelijke toets is afwezig. Er wordt nergens op een correcte wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster. Een inreisverbod van drie jaar t.a.v. verzoekster, die geen enkele voorgaande heeft, is kennelijk onredelijk, dit zeker gelet op het werkelijk gezinsleven van verzoekster in België. De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel. De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, in het bijzonder artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De toepasselijke bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)”*

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 4 maart 2019 gepaard gaat met onderhavig inreisverbod omdat *“voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.”* Op grond van voormeld artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet diende de gemachtigde van de minister aldus het bevel van 4 maart 2019 gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar.

Verzoekster betwist niet dat er bij het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het begrip *“risico op onderduiken”* als volgt: *“het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen”*. Uit deze definitie blijkt dat het begrip *“risico op onderduiken”* onlosmakelijk verbonden is aan een procedure tot verwijdering en derhalve niet van toepassing is op een inreisverbod, zodat het motief in de bestreden beslissing aangaande het risico op onderduiken overtuigend is. Verzoekster komt in haar betoog tot dezelfde conclusie.

De vaststelling dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, volstaat als reden om een inreisverbod te nemen. Dit determinerende motief, dat steunt op 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, kan op zich de bestreden beslissing dragen. Derhalve moet niet worden ingegaan op het middelonderdeel dat betrekking heeft op de motivering betreffende het risico op onderduiken. Indien de bestreden beslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, moeten alle motieven onwettig zijn om een vernietiging bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden. Het ontbreken van gegronde grieven tegen een determinerend motief leidt tot de noodzakelijke vaststelling dat de bestreden beslissing onaangetast haar geldigheid bewaart. Iedere verdere kritiek op de bestreden beslissing is dan ook in principe te beschouwen als kritiek op een

overtollig motief. Verzoekster heeft er geen belang bij omdat de eventuele onwettigheid van een overtollig motief niet tot de vernietiging kan leiden.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat nergens uit blijkt waarom haar een inreisverbod van drie jaar zou worden opgelegd. Naast het vermelden van de toepasselijke wettelijke bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, verduidelijkt de gemachtigde van de minister immers het volgende:

“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene verklaart dat zij in 1989 huwde met Dhr H(...)C(...). De heer C(...) was echter op 09.01.1985 al gehuwd te Hull, Verenigd Koninkrijk, met mevrouw S(...) L(...) C(...). Hij scheidde pas officieel van mevrouw S(...) C(...) op 08.05.2008. Meneer C(...) ging in het begin van zijn huwelijk met betrokkene nog regelmatig bij haar op bezoek in Marokko maar zou betrokkene vraag tot gezinshereniging in België steeds afgewimpeld hebben. Er werden in dit huwelijk twee kinderen geboren: N(...) C(...), °08.02.1992 en A(...) C(...), °02.12.1997. Mettertijd stopten de bezoeken van Dhr C(...) aan betrokkene. Betrokkene en Dhr C(...) verklaren beiden de laatste 15-16 jaar geen contact meer met elkaar te hebben gehad. Dochter N(...) kwam in 2011 via gezinshereniging met haar vader naar België en zoon A(...) volgde dezelfde procedure in het voorjaar van 2017. Betrokkene kwam in juli 2017 naar België visum type C afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko om haar kinderen te komen bezoeken. In periode ontdekte betrokkene dat Dhr C(...) ook gehuwd is geweest met iemand anders en keerde vervolgens in september 2017 terug naar Marokko. Ze vroeg er onmiddellijk de echtscheiding aan die op 18.10.2017 werd uitgesproken. Op 28.10.2017 kwam betrokkene echter opnieuw de Schengenzone binnen via Spanje en diende op 12.12.2017 te Antwerpen een huwelijksdossier in met een Belgische onderdaan, haar ex-man C(...) H(...). Op 20.02.2018 weigerde de stad Antwerpen dit huwelijk te voltrekken, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 01.02.2019 ongegrond verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen. De weigering van van huwelijk en het vonnis van de Rechtbank vormen een sterke contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr C(...) H(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als Dhr C(...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het feit dat betrokkene volwassen kinderen in België wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat zij afhankelijk is van haar kinderen en mantelzorg nodig heeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn broer kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar en kunnen betrokkene kinderen haar bezoeken in Marokko. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene werd gehoord op 04.03.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij in België is en niet wil terugkeren naar Marokko omdat zij bij haar man wil blijven. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene werd gehoord op 04.03.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een

schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.” Waar verzoekster aanhaalt dat er niet gemotiveerd is waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd, kan opgemerkt worden dat volgens artikel 74/11, §1 niet bepaald wordt dat de minister of zijn gemachtigde moet motiveren waarom er een bepaalde termijn van inreisverbod wordt opgelegd en geen minder lange termijn, alleen dat de beslissing van verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van 3 jaar indien er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan (wat in casu het geval is) of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Er wordt wel vermeld in artikel 74/11 dat er rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wat gebeurd is zoals hierboven aangegeven. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de minister een inreisverbod van drie jaar als de wettelijke norm zou beschouwen. Een dergelijke praktijk kan in ieder geval niet worden afgeleid uit de loutere omstandigheid dat de bestreden beslissing een inreisverbod voor drie jaar omvat. Waar verzoekster betoogt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of disproportioneel heeft geoordeeld door een inreisverbod op te leggen voor de duur van drie jaar kan de Raad niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een duur van drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740) Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoekster voert met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan dat zij nog steeds een duurzame relatie met de heer H(...) C(...) en intense familiale banden heeft met haar twee kinderen die over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied beschikken.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. Verder wijst verwerende partij erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Wat betreft de bewering dat verzoekster een gezin vormt met haar partner dient te worden vastgesteld dat haar huwelijksaangifte van 12 december 2017, twee maanden nadat zij uit de echt waren gescheiden, werd geweigerd met de beslissing van 20 februari 2018. Dit werd nog bevestigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg per vonnis van 1 februari 2019 waarin werd gesteld dat weinig geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas van verzoekster en dat het voorgenomen huwelijk er enkel op gericht is om verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen.

Wat haar familiebanden in België betreft wordt opgemerkt dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, er slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten, indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond, naast de afstammingsband.

Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat er bijkomende banden van afhankelijkheid zijn, zoals het EHRM dat in casu vereist. Daarenboven toont verzoekster niet aan dat zij deze banden niet zou kunnen onderhouden: uit niets blijkt dat haar kinderen haar niet zouden kunnen komen opzoeken in Marokko, en verder zijn er nog de moderne communicatiemiddelen die ter beschikking staan van de betrokkenen. Bovendien heeft verzoekster tot vorig jaar steeds in Marokko verbleven, haar dochter is sinds 2011 en haar zoon sinds 2017 in België.

Een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Er wordt nog verwezen naar het korte verblijf op het Belgisch grondgebied van een jaar ten aanzien van haar verblijf in Marokko de voorbij 53 jaar waardoor mag worden aangenomen dat het sociaal netwerk van verzoekende partij zich in Marokko bevindt.

Een inreisverbod van drie jaar vormt geen disproportionele eis met het oog op het recht op familiaal leven en veronderstelt geen beëindiging van de familiale relaties in het kader van artikel 8 van het EVRM. De vermeende partner en de meerderjarige kinderen kunnen zich begeven naar het land van herkomst van de verzoekster. Bovendien staat het haar vrij een opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Inzake de opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat verzoekster geen minderjarige kinderen op Belgisch grondgebied heeft en de bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveert inzake vermeld artikel.

Ook het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest ziet verzoekster geschonden omdat zij niet genuanceerd over het inreisverbod werd ondervraagd.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Bijgevolg kadert ook deze beslissing binnen de uitvoering van het Unierecht. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

Tijdens het verhoor van verzoekster dat plaatsvond op 4 maart 2019 had zij wel degelijk de kans om zich te laten horen over haar privé-en gezinsleven.

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr.

blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder worden gevolgd. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissingen of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekster blijft in gebreke aan te tonen dat de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben. Zij kan niet worden gevolgd dat het kunnen uiten van de aspecten van haar privé- en gezinsleven en de gevolgen van een inreisverbod hierop een andere afloop had teweeg gebracht. Deze elementen worden immers uitvoerig besproken in de bestreden beslissing. Verzoekster laat na aan te geven welke informatie zij dan wel had aangebracht die van invloed op de bestreden beslissing kon zijn, laat staan een andere afloop had teweeggebracht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/11 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

De middelen zijn niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. H. CALIKOGLU, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. MILOJKOWIC